

PR' JEZER

Lokalna novica
je kraljica

XVI - ISSN 1854-7583
Oktober 2022

Časopis za občino Jezersko

Številka 3

Drage Jezerjanke in dragi Jezerjani!

Za jezerski občinski praznik smo pred štirimi leti izbrali datum podpisa Senžermenske mirovne pogodbe leta 1919, ki je zarisala mejo na Jezerskem vrhu, da smo lahko nepreklicno ostali povezani z ozemljem slovenskega naroda. Po dobrih dvajsetih letih delovanja naše lokalne skupnosti smo končno določili dan za veselje in praznovanje, ko se lahko za trenutek ustavimo in pogledamo na že prehojeno pot in tudi na izzive, ki nas čakajo v prihodnosti. Predvsem pa je to priložnost, da se zahvalimo tistim organizacijam in posameznikom, ki so s svojim delom še posebno zaznamovali življenje naše lokalne skupnosti.

Kaj pa je tisto, čemur bi lahko rekli skupni imenovalec občinskih priznanj? Kaj je tisto, zaradi česar naši nagrajenci tako izstopajo, da ste jih – kljub naši pregovorni hribovske trdoti – predlagali za dobitnike priznanj? Kljub temu da so nagrajenci z različnih področij, na eni strani kultura in prosveta, na drugi reševanje v gorah, alpinizem in šport, je odgovor pravzaprav zelo preprost: razdajanje za skupnost in prostovoljstvo. Zato naj nam bodo njihove življenjske zgodbe predvsem zgled in navdih, da bo naša skupnost še naprej tako živa in solidarna. Da se bomo tudi sami lažje odločili stopiti iz cone udobja in navidezne prezasedenosti, da bomo razvijali in krepili svoje talente in da bomo z veseljem in odgovornostjo sprejemali izzive in naloge, s katerimi bomo gradili in plemenitili našo skupnost.

Po štirih letih skupnega dela je prav, da se na kratko ozremo na prehojeno pot, s katero smo nadaljevali delo naših prednikov in predhodnikov. Če se lahko izrazim v alpinističnem žargonu, smo stopili na njihova ramena, da smo lahko zaplezali v nove prewise in razpoke. V tem mandatu so bile naše smeri najbolj zaznamovane s covidom-19; z ultravijolično filtracijo oziroma s prenehanjem kloriranja naše pitne vode; z boljšo dostopnostjo do zdravniške in lekarniške oskrbe; z izboljševanjem prometne varnosti s postavitvijo novih avtobusnih postajališč in poostrenim nadzorom hitrosti v središču vasi; s posodobitvami vodovodnega in elektroenergetskega omrežja; odločno smo stopili na pot zmanjševanja odpadkov pod

Andrej Karničar / Foto: Gorazd Kavčič

imenom Zero waste; podpiramo razvoj kmetijstva in malega gospodarstva; nadaljujemo urejanje zemljiških zadev, še posebej na parcelah, kjer potekajo kategorizirane občinske ceste; zelo uspešno smo vzpostavili mrežo prostovoljnih šoferjev Prostofer, ki so doslej opravili že več kot 30 prevozov naših občanov; skrbimo za pestro poletno dogajanje, promocijo in informiranost v naši vse bolj prepoznavni turistični destinaciji; vzpostavili smo novo turistično pot iz centra mimo stare cerkve do kmetije Spodnji Virnik in lehnjakotvornega izvira; izboljšujemo stanje na naših planinskih poteh z uvedbo osebne in družinskega skrbništva; v polnosti sta zaživela medgeneracijski center v Korotanu in prireditveni prostor Županov kot; podpiramo in spodbujamo izjemno široko in bogato paleto društvenega življenja; smo ponosni partnerji naših enot zaščite in reševanja, od Civilne zaščite, prostovoljnih in poklicnih gasilcev ter gorskih reševalcev do prvih posredovalcev; vzpostavili smo sistem umetnega zasneževanja v zimskem parku, kjer so se poleg tekačev in sankočev po dolgih letih po smučišču spustili tudi naši najmlajši alpski smučarji; češko kočvo smo razglasili za kulturni spomenik lokalnega pomena in 120 letnico postavitve obeležili z dokumentarno-igranim filmom o češko-slovenskem prijateljstvu;

poskrbeli smo, da so bila po najhujših neurjih in podorih sanirana najbolj ogrožena in poškodovana območja; vzpostavili smo zimski prometni režim okrog Planšarskega jezera; preventivno popravljamo vodotoke in hudournike, da nas ne bi ogrozili v prihodnje; vzdržujemo široko mrežo gozdnih cest in z nekaterimi rekonstrukcijami in preplastitvami smo izboljšali stanje na občinskih cestah, ki pogosto predstavljajo našo najbolj uporabljeno in izpostavljeno komunikacijsko pot. Vse to smo naredili skupaj in za vse nas. Vsak od nas, drage občanke in dragi občani, je sodeloval in pomagal po svojih močeh, volji, znanju in pripravljenosti. Začenši z občinsko upravo, občinskim svetom, odborniki, različnimi komisijami, lastniki zemljišč, marljivimi pogodbeniki in zanesljivimi poslovnimi partnerji. Hvala vsem in vsakemu posebej.

Posebno skrb in pozornost namenjamo vrtcu in šoli, tako z zagotavljanjem dobrih materialnih pogojev kot s čim boljšim sodelovanjem z učiteljskim in vzgojiteljskim zborom. Število novorojencev, vrtčevskih otrok in osnovnošolcev nas v zadnjih letih navdaja z velikim veseljem in optimizmom za obstoj in razvoj naše skupnosti. Največji izziv prihodnjega mandata bo tako prav rekonstrukcija vrtca in šole, za katero imamo že zagotovljenih nekaj državnih

sredstev in za katero trenutno pridobivamo gradbeno dovoljenje.

V iskanju ravnotežja med ohranjanjem narave in tehnološkim razvojem je v tem trenutku največji izziv naše skupnosti urejanje in omejevanje mirujočega prometa. Vzpostavitev zapornice za omejen vstop v dolino Ravenske Kočne z izgradnjo novih parkirišč Pod Turni pomeni prvi konkretni korak na tej dolgi in zaviti poti, ki se je začela z umeščanjem v prostorske plane in urejanjem lastništva zemljišč že globoko v prejšnjih mandatih. Urejanje in vzpostavljanje novih parkirišč v okolici Planšarskega jezera, centra in tudi na vstopih v ostale doline ter umeščanje pločnika v Raven in do Grabnarja bo zahteven in dolgotrajen proces, ki bo

zelo odvisen od našega medsebojnega razumevanja in sodelovanja. V tem procesu bomo za doseg skupnih ciljev morali korigirati nekatere naše že ustaljene navade in prepričanja. In to bodo verjetno naši najtrši orehi.

Kot je bilo že pred časom javno objavljeno, sem se odločil, da na jesenskih lokalnih volitvah ponovno kandidiram in vam na ta način ponudim, da katerega od naštetih orehov poskušamo zdobiti s skupnimi močmi.

Pa se za konec vrnimo k našim nagajencem. Ko preletimo življenjske zgodbe Olge, Lonca, Anice, Toneta in vseh drugih jezerskih gorskih reševalcev, lahko mirno rečemo, da jim ni bilo ne lahko in ne enostavno. A ko jih pogledaš v oči, ko z njimi spregovoriš, veš, da je

vredno. Pa ne zaradi tega, ker so prejeli skromno priznanje, ampak zato, ker jih je njihovo delo bogatilo, žlahtnilo in osmišljalo.

Zato vas, drage Jezerjanke in dragi Jezerjani, po zgledu naših nagajencev odkrito nagovarjam, da svoje talente razvijate tudi znotraj naše skupnosti, da prepoznate izjemen potencial jezerske doline za razvoj svoje poslovne ideje, da se čim aktivneje vključujete v delovanje naših številnih društev in da ne nazadnje dodate svoj kamenček v mozaik delovanja Občine Jezersko. Novembra bo na lokalnih volitvah lepa priložnost, da za dobrobit naše skupnosti naredimo kak korak več.

Srečno!

Vaš župan Andrej Karničar

Spominska slovesnost na Jezerskem vrhu

Slavnostni govornik Damjan Renko je poudaril tudi pozitivno vlogo občank in občanov Jezerskega v osamosvojitveni vojni ter braniteljev na Jezerskem vrhu.

ANA ŠUBIC

Policijsko veteransko društvo Sever (PVDS) Gorenjska je v sodelovanju z Območno zvezo veteranov vojne za Slovenijo (OZVVS) Kranj in Občino Jezersko prvo soboto v juliju na Jezerskem vrhu priredilo slovesnost ob 31. obletnici osamosvojitvene vojne in napada enote JLA na nekdanji mejni prehod Jezersko. Slavnostni govornik Damjan Renko, v času osamosvojitvene vojne komandir Postaje mejne milice Jezersko in sedanjí podpredsednik PVDS Gorenjska, je med drugim poudaril pozitivno vlogo občank in občanov Jezerskega v osamosvojitveni vojni ter braniteljev na Jezerskem vrhu. »Vse takratne enote Teritorialne obrambe, milice in ostale civilne strukture na območju Jezerskega so družno izbojevale pomembno bitko, ki je bila sicer le majhen delček v mozaiku osamosvojitvene vojne, pa vendar v celoti gledano nepogrešljiv člen v dokončnem porazu JLA in njenem umiku iz Slovenije,« je dejal Renko, ki je skupaj z županom Jezerskega Andrejem Karničarjem in predsednikom OZVVS Kranj Antonom Reškom položil venec k spominskemu obeležju.

Navzoče je nagovoril tudi župan Karničar, ki je med drugim izrazil zadovoljstvo, da se tradicionalno srečujejo ob držav-

Polaganje venca k spominskemu obeležju na nekdanjem objektu Postaje mejne milice Jezersko / Foto: Ana Šubic

nem prazniku in spominjajo osamosvojitvenih časov, ko so znali stopiti skupaj. V kulturnem programu so nastopile Ljudske pevke z Jezerskega pod vodstvom Anice Jakopič ter recitatorke Irma Karničar Šenk in Ana Žagar.

Pr' jezer je priloga časopisa **Gorenjski Glas**

PR' JEZER (ISSN 1854-7583) je priloga Gorenjskega glasa o občini Jezersko. Prilogo pripravlja Gorenjski glas, d. o. o., Kranj, Nazorjeva ulica 1, Kranj, urednica Alenka Brun, odgovorna urednica Marija Volčjak, telefon 04/201 42 00, e-pošta: info@g-glas.si, oblikovanje Matjaž Švab, priprava za tisk Gorenjski glas, d. o. o., Kranj, tisk CC consulting center, d. o. o., Kranj, distribucija Pošta Slovenije, d. o. o. Pr' Jezer, št. 3, je priloga 80. številke Gorenjskega glasa, izšla je 7. oktobra 2022 v nakladi 410 izvodov, prejmejo jo vsa gospodinjstva v občini Jezersko. Občina Jezersko, Zg. Jezersko 65, Zg. Jezersko. Na naslovnici: Zapornica v dolino Ravenske Kočne / Foto: Gorazd Kavčič

Občinski praznik tokrat v znamenju priznanj

Ob občinskem prazniku je septembra kulturno slovesnost gostila dvorana Korotan. Na prireditvi so podelili tudi občinska priznanja. Prejemniki prihajajo s področij kulture ter zaščite in reševanja.

ALENKA BRUN

Za prijeten večer ob občinskem prazniku sta spremljevalni program pripravila Kulturno-umetniško društvo Jezersko in Glasbena šola Kamnik. Slovesnost je moderirala Maja Lesar, za uvod je zadonela Zdravljica, prisotne je nagovoril tudi župan Andrej Karničar, ki se je dotaknil preteklih uspehov, ki so jih skupno dosegli v občini, in se za sodelovanje zahvalil vsakemu posebej in vsem skupaj ter občanom čestital ob njihovem prazniku. Spregovoril je tudi o bližnji prihodnosti in pozdravil nagrajence, saj je bila rdeča nit letošnje prireditve vezana na podelitev priznanja in zlatih plaket Občine Jezersko.

»Nocojšnji večer je zato namenjen prav njim; vidnim predstavnikom naše male lokalne skupnosti, ki v mozaik kamenčkov prelepe doline pod Grintovci prispevajo vsak s svojim delom, ustvarjalnostjo, požrtvovalnostjo in pogumom,« je napovedala Lesarjeva.

Tako je priznanje Občine Jezersko prejel muzej Jenkova kasarna za 20-letno neprekinjeno uprizorjanje iger Jezerske štorije oziroma pobudnica in soorganizatorica Olga Tičar. V nadaljevanju je zlato plaketo Občine Jezersko prejela Apolonija Šavs oziroma Lonca, ki s svojim vsestranskim udejstvovanjem širi prepoznavnost življenja na Jezerskem, ohranja identiteto lokalne skupnosti in s tem izraža veliko spoštovanje do jezerske domače kulture. Rodila se je leta 1939 in vse življenje živi in ustvarja na

Letošnji občinski nagrajenci, od leve proti desni: Primož Šenk, Olga Tičar, Tone Karničar, Apolonija Šavs - Lonca in Anica Jakopič / Foto: Primož Pičulin

Jezerskem. Še vedno je izjemno aktivna tudi v domačem upokojenskem društvu, je članica Ljudskih pevk, izjemno rada pa tudi piše pesmi. Zlato plaketo je prejela še Anica Jakopič, ki je sicer večino svojega časa preživela na Jezerskem, a se rada spominja domačih Haloz. Že več kot 60 let na Jezerskem pušča sledi. Kot učiteljica, pedagoginja in kulturna delavka je v svoji profesionalni karieri in vse do danes pustila nepozaben pečat. Tudi Tone Karničar je prejel zlato plaketo. Letos je po 22 letih zaokrožil svoje izjemno zahtevno in nevarno poslanstvo gorskega reševalca letalca, a še vedno z veliko predanostjo ostaja eden najbolje pripravljenih vsestranskih športnikov in gorskih reševalcev na Je-

zerskem. Ni skrival čustev, med drugim pa je dejal, da se mora najprej zahvaliti družini, da je sploh postal gorski reševalec.

Še zadnjo zlato plaketo pa je župan Karničar ob 30-letnici delovanja Društvo Gorska reševalna služba Jezersko predal sedanjemu predsedniku GRS Jezersko Primožu Šenku. Kot vsi se je tudi Šenk zahvalil zanj in dejal, naj bo to priznanje v spomin na tiste gorske reševalce, ki jih danes ni z nami, pa bi še lahko bili, in vse tiste, ki rešujejo življenja in opravljajo to plemenito dejavnost. »Naj bo pa tudi spodbuda za vse pripravnike in mlade Jezerjane, da se nam v prihodnosti pridružijo in opravljajo našo dejavnost še naprej,« je še povedal.

Kranjska kočja je praznovala

Kranjska kočja na Ledinah je 1. avgusta letos praznovala 45 let, odkar jo je pod severnimi ostenji Grintovcev zgradilo in svečano odprlo Planinsko društvo Kranj na pobudo Franca Ekarja, ki je bil tudi vodja projekta in gradnje. To je tudi prva kočja slovenskega planinstva v tem območju in soseščini, razloži Ekar in doda, da je Kranjsko kočjo pred 30 leti, 1. avgusta 1992, po starem slovenskem svečanem planinskem običaju blagoslovil tudi ljubljanski metropolit nadškof dr. Alojzij Šuštar. To je bil tudi prvi blagoslov planinske kočje v samostojni državi Sloveniji, še pove. **Alenka Brun, foto: arhiv Franca Ekarja**

Ogled dobrih praks in izmenjava izkušenj

Na obisku v enem izmed večjih komunalnih podjetij v Italiji

MAJA ROZMAN, KOMUNALA KRANJ

Občine, v katerih kranjska komunala izvaja gospodarsko javno službo zbiranja komunalnih odpadkov – mestna občina Kranj ter občine Jezersko, Naklo, Šenčur in Preddvor –, so že pred časom stopile na pot do družbe brez odpadkov. Po analizah, podrobni sliki stanja in ugotovitvah strnjenih v Zero waste strategijo, so se predstavniki občin, komunale ter člani različnih društev in javnosti srečevali na razširjenih delavnicah v izvedbi predstavnikov Ekologov brez meja.

Podrobna slika stanja v posamezni občini in izhodišča za učinkovite ukrepe za aktivno gospodarjenje na področju trajnostnega razvoja so strnjeni v osnutku Zero waste strategije. Za še boljše delovanje in uresničevanje strategije ter v iskanju novosti pa se je konec letošnjega septembra ponudila priložnost za obisk enega izmed večjih italijanskih komunalnih podjetij, ki se ukvarja z zbiranjem in predelavo odpadkov. V organizaciji Ekologov brez meja in Komunale Kranj sta se ogledu dobrih praks in izmenjavi izkušenj pridružila tudi župan Andrej Karničar in predstavnik nevladne organizacije Občine Jezersko v zero waste odboru Peter Pirc.

Zaposleni v komunalnem podjetju Contarina S.p.A. so pripravili predsta-

Konec letošnjega septembra se je ponudila priložnost za obisk enega izmed večjih italijanskih komunalnih podjetij, ki se ukvarja z zbiranjem in predelavo odpadkov. V organizaciji Ekologov brez meja in Komunale Kranj sta se ogledu dobrih praks in izmenjavi izkušenj pridružila tudi župan Andrej Karničar in predstavnik nevladne organizacije občine Jezersko v zero waste odboru Peter Pirc. / Foto: Komunala Kranj

vitev organizacije na sedežu podjetja v kraju Lovadina di Spresiano blizu Trevisa. Poleg obrata za predelavo bioloških odpadkov in zelenega odreza si je skupina dvajsetih predstavnikov Komunale Kranj, Ekologov brez meja in predstavnikov nevladnih organizacij v zero waste odboru ogledala še simulacijo pobiranja odpadkov od vrat do vrat, vozni park več kot 600 vozil in tehnične karakteristike smetarskih strojev, sortirnico in predelovalnico plenice, ki je

posebna zaradi velike zmogljivosti ter podpore enega izmed večjih proizvajalcev plenice, ter upravne prostore.

Tovrstne študijske predstavitve procesov so del filozofije podjetja Contarina, saj veliko vlagajo v izobraževanje zaposlenih, svojih uporabnikov, gradijo pa tudi mrežo strokovnih povezav. Slovenska zero waste skupina je iz Italije odšla polna vtisov, z veliko informacijami in idejami, ki bodo zagotovo našle prostor za uresničitev.

Gorski gamsi najhitrejši

Že devetič so v Planici tekli po Letalnici bratov Gorišek navzgor. Tekmovanja Red Bull 400 sicer prirejajo na skakalnicah in letalnicah po vsem svetu, a dogodek v dolini pod Poncami velja za najtežjo in najprestižnejšo od preizkušenj z enakim imenom. Na vsega 400-metrski progi morajo tekmovalci v višino premagati 202 metra. Zmagovalca med posamezniki sta spet neverjetna Barbara Trunkelj in Luka Kovačič, a letos brez rekorda. Startna lista je štela več kot tisoč imen. Finale so odprle četvorke, ki so se spopadle v štafeti 4-krat 100 metrov. Najhitreje so palico na vrh zaletišča prinesli člani mešane ekipe Lepotica in zver (Vito Kolarič, Tomaž Rep, Lina Rotar Paušič, Simon Kmet – 3:40), pri moških ekipah pa Team Never Second (Anže Gros, Miha Jan, Rok Zupančič, Vili Črv – 3:21). Sledile so profesionalne ekipe, med njimi pa so bili tokrat najhitrejši pravi »gorski gamsi« – gorski reševalci z Jezerskega. Izidor Karničar, Primož Šenk, Aljaž Krč in Urh Karničar so vrh dosegli v 3 minutah in 28 sekundah. Naslednje leto se prireditev vrača – drugi konec tedna v septembru. **Alenka Brun**

Novo označbe kolesarskih povezav

Na Gorenjskem si prizadevajo za celosten razvoj kolesarstva na regionalni ravni. Od leta 2016 aktivno deluje Svetovalni organ gorenjske regije za razvoj kolesarstva (SORK) kot strokovno telo Odbora za okolje, prostor in infrastrukturo pri Razvojnem svetu gorenjske regije. Sestavljajo ga predstavniki treh razvojnih agencij (Regionalne razvojne agencije Gorenjske – BSC Kranj, Razvojne agencije Zgornje Gorenjske in Razvojne agencije Sora), predstavniki gorenjskih občin ter kolesarji. Eden najpomembnejših rezultatov skupine SORK je vzpostavitev gorenjskega kolesarskega omrežja. Gre za skrbno izdelan preplet 640 kilometrov državnih in lokalnih kolesarskih povezav na Gorenjskem in v nekaterih sosednjih občinah. Glavni cilj projekta je na celotnem omrežju postaviti enotno prometno signalizacijo za kolesarje tako na državnem kot tudi lokalnem omrežju. Postavitev prometnih znakov na terenu se bo predvidoma začela izvajati v oktobru. Postavitev prometne signalizacije za kolesarje bo potekala v vseh gorenjskih občinah, zato vse voznike ter druge udeležence v prometu prosijo za strpnost. **Alenka Brun**

Družinski pohod do partizanske bolnice Krtina

V nedeljo, 19. junija, se nas je zbralo kar lepo število pohodnikov, da smo se zjutraj odpravili na družinski pohod do partizanske bolnice Krtina. Zelo smo bili veseli, da so prišli tudi pohodniki iz drugih občin ter veliko otrok, zaradi česar je bilo vzdušje še bolj veselo.

DUŠAN ŠEMROV

Bolnica je bila zgrajena in tudi kraj izbran po zamisli borca Antona Štirna septembra 1944. Gradbeni material so razžagali na žagi pri Viktorju Robniku, ki pa je bil tedaj pri partizanih na Koroškem. Vse prevoze je opravil aktivist Matevž Debeljak, ki je bil v Komatevri gozdni čuvaj. Osebe v bolnici so sestavljali: Anton Štirn – intendant, Jože Mali iz Sel – kuhar, Franci Flegar iz Domžal – bolničar, Božo Arizanović iz Srbije. Ranjence pa je zdravil študent medicine Jože Kenda, ki je bil kasneje umorjen pri Krču na Jezerskem.

Ranjenci in oboleli so prihajali v bolnico po kurirskih zvezah, oskrbovali so jo izključno Jezerjani. Bila je dovolj oddaljena od prometnih poti in naselij, pa tudi dobro prikrita je bila v ozki in strmi soteski; v globokem snegu je bila le stežka dostopna. Gotovo bi dočakala konec vojne, če njen položaj ne bi bil izdan. To se je zgodilo januarja 1945. K sreči je bilo v njej takrat le nekaj ranjencev in bolnikov. Vsem, razen Stanku Grošlju, se je posrečilo pobegniti. Njega so pred bolnico ustrelili, barako pa zažgali. Pozneje, ko so se belogardisti umaknili v dolino, so tovariši ubitega borca pokopali na mestu, kjer je padel. Po vojni pa je bil prekopan na pokopališče v domačo vas. Stanko Grošelj - Jurčkov je bil doma iz Hotemaž.

Bolnišnico Krtina je na pobudo krajevnega odbora ZB NOB Jezersko junija 1951 obnovil Anton Štirn. Pri bolnici je tokrat sledil krajši kulturni program, ki smo ga izpeljali skupaj z

Pri bolnici je tokrat sledil krajši kulturni program. / Foto: arhiv ZB NOB

DU Jezersko ter z otroki OŠ Jezersko. Na tem mestu se ponovno zahvaljujemo tovarišici Anici Jakopič, ki vsako leto izpelje kulturni program in naše najmlajše nauči prečudovitih partizanskih pesmic. Na koncu smo se še okrepčali z okusnim divjačinskim golažem ter hladno pijačo.

Zahvaljujemo se vsem udeležencem pohoda, da skupaj z nami ohranjajo spomin na ta del zgodovine, ki počasi odhaja v pozabo oziroma bi ga nekateri tudi radi spremenili. Hvala tudi Občini Jezersko in LD Jezersko za vso pomoč pri organizaciji.

Na sliki pred mogočnim partizanskim spomenikom pri nekdanji Peršmanovi domačiji: člani občinskih organizacij ZB Jezersko in Predvor s praporščakoma in predsednikoma / Foto: arhiv ZB NOB

Partizanska slovesnost na Peršmanovem

V nedeljo, 26. junija, po skoraj treh letih, se je na partizanski spominski slovesnosti na nekdanji Peršmanovi domačiji, kjer je bilo tudi zatočišče partizanov nad Lepeno na avstrijskem Koroškem, ponovno zbrala množica koroškoslovenskih domoljubov in slovesno počastila spomin na tragedijo, ko so nacisti 25. aprila leta 1945 napadli Peršmanovo domačijo in pobili štiri odrasle ter sedem mladoletnih otrok, domačijo pa požgali. Leta 1982 je Zveza koroških partizanov v že nekoliko popravljeno Peršmanovi hiši uredila spominski muzej, potem so prednjo postavili mogočen partizanski spomenik, ki je obenem osrednji spomenik protifašističnega odpora na avstrijskem Koroškem. Vsako leto pa Zveza koroških partizanov tu redno organizira dvojezični partizanski spominski dogodek, prireditev, na kateri so tudi letos opominjali in opozarjali na vse bolj zaznavna oživiljanja nacizma in fašizma. Letos je bilo prisotnih poleg velikega števila avstrijskoslovenskih domoljubov tudi veliko slovenskih praporov ZB, članov ZB iz Območnih in občinskih organizacij ZB za ohranjanje vrednot NOB iz Slovenije. Z aktualno pomembnim in domoljubnim nagovorom pa je bil velike pozornosti deležen tudi predsednik ZB Slovenije tovariš Križman.

Franc Ekar

Ovčarski bal 2022

Avgusta letos se je vrnil Ovčarski bal. Bil je že dvainšestdeseti po vrsti. Tudi tokrat je najstarejša slovenska etnografska prireditev na Jezersko privabila lepo število obiskovalcev.

Pastirji, ovčarji, predica ... – ekipa na startu / Foto: A. Weisseisen

Brez fotografiranja ni šlo ... / Foto: Alenka Brun

Gospodinja Liza in kuharica Zefa sta imeli veliko povedati o tem, kako je bilo s kuhanjem v planini. / Foto: A. Weisseisen

Po masovneku in drugih domačih dobrotah je vedno veliko povpraševanja. / Foto: Alenka Brun

Za planinske »štorje« v pristni jezerski govoricu je vsako leto veliko zanimanja. / Foto: A. Weisseisen

Na letošnjem Ovčarskem balu je bilo razveseljivo veliko mladih pastirčkov. / Tekst: Mija Murovec, Alenka Brun, foto: A. Weisseisen

Šenkova hiša prejela posebno priznanje

Letos je bila med dvestosedemdesetimi kandidati Šenkova domačija na Jezerskem izbrana v skupino osmih projektov, ki so prejeli mednarodno priznanje Constructive Alps.

MARUŠA ZOREC

Lepota zasneženih vršacev, tišina gozda ali jutranja rosa nepokošenih travnikov se dotakne vsakogar izmed nas. Navdušeni obstanemo pod šumečim slapom ali se srečni zazremo v neskončen horizont gladine jezera. Je mogoče, da se nas na tak način lahko dotakne tudi arhitektura?

Zagotovo je eden takšnih primerov Šenkova domačija na Zgornjem Jezerskem. Letos je bila med dvestosedemdesetimi kandidati izbrana v skupino osmih projektov, ki so prejeli mednarodno priznanje Constructive Alps.

Bienalna nagrada Constructive Alps ima desetletno tradicijo in se podeljuje arhitekturam, nastalim v deželah Alpske konvencije, med katere spada tudi Slovenija. Izhodišča nagrade so jasno opredeljena – namenjena je trajnostni arhitekturi, ki skrbi za ohranjanje življenja v Alpah. Z nagrado se spodbujajo primeri

dobre prakse v alpskem in širšem prostoru, iščejo se primeri, ki najbolj ustrezajo štirim kriterijem trajnosti – arhitekturi in kulturi, ekološki in energetski zasnovi, socialnemu in gospodarskemu vidiku. Dobra arhitektura je tista, ki je skrbno umeščena v prostor in grajena skladno z izročilom in strokovno etiko, posebno prednost ima občutljivo prenovljena arhitektura. Energetski vidik nista le način ogrevanja in energetsko varčna gradnja, temveč tudi ozaveščenost glede uporabe materialov – tistih, ki puščajo na našem planetu čim manjši ogljični odtis, kot sta na primer les ali zemlja. Socialni vidik pomeni, da je arhitektura grajena za skupnost ali s skupnostjo in da skrbi za širšo blaginjo in boljše življenje skupnosti v Alpah. Gospodarnost pomeni dolgoročno vzdržno in racionalno arhitekturo. Nagrajuje se dobra in skromna arhitektura, velik poudarek je na prenovah obstoječe stavbne dediščine. Med predlaganimi so

zastopane vse stavbne tipologije, od javnih zgradb – šol ali vrtcev – do domov za starejše, pogosto so nagrajene stavbe za delo in gospodarstvo v alpskem prostoru, vedno pa stanovanjske stavbe ter stavbe v visokogorju, kot so planinske kočice ali bivaki.

Osemčlanska žirija s predstavniki osmih zastopanih držav ocenjuje prispeli kandidate na zelo resen in podroben način, v dolgih diskusijah se obravnavajo vsi prispeli primeri, vse stavbe v ožjem izboru se obiščejo in ogledajo v živo. Letos je med dvestosedemdesetimi žirija izbrala enaintrideset primerov, v to ožjo selekcijo so bile uvrščene kar tri arhitekture iz Slovenije. Poleg Šenkove domačije sta bila izbrana še most na Rju v Bohinju avtorjev Ostan Pavlin arhitekti in Hotel Bohinj biroja Ofis arhitekti. Komisija se je pri ogledih seznanila z naročniki in arhitekti ter s procesom gradnje in nastajanja projekta. Na svojem zadnjem skupnem srečanju je izbrala štiri glavne nagrade in osem priznanj, med katerimi je eno prejela tudi Šenkova domačija.

Šenkova domačija je nekaj posebnega, ne le v kontekstu Jezerskega, temveč tudi v slovenskem merilu. Ima posebno lego, leži na naravni prelomnici skoraj v osrčju zgornje planote Jezerskega, obdana z verigo gorskih vrhov v ozadju. Gručasto domačijo, staro več kot 500 let, sestavlja osem po prostoru razpostavljenih objektov. Postopoma jo obnavljajo Karničarjevi, znana družina jezerskih alpinistov, gorskih reševalcev in ljubiteljev gora. S pomočjo arhitekta Marka Šenka je bila najprej zgrajena nadomestna stavba na mestu prežitkarske hiše, zatem gospodarska poslopja in nazadnje stara kmečka hiša. V Sloveniji ni običaj, kot pri naših sosedih in drugod v alpskem prostoru, da bi se stare kmečke hiše obdržale, lastniki žal pogosto raje zgradijo nove. A primer Šenkove domačije dokazuje, da je mogoče dediščino prednikov sprejeti, jo posodobiti za naš čas in s tem pridobiti vrednejši končni rezultat.

Ponosna ekipa projekta Šenkove hiše s priznanjem: Drejc Karničar, Saša Roškar (konservatorica, ZVKD Kranj), Marko Šenk (arhitekt), Polona Virnik Karničar in Maruša Zorec (članica žirije) / Foto: FB, Šenkova domačija

Prenova je sledila zasnovi in videzu starih objektov, najzahtevnejša je bila prav prenova osrednje, najstarejše stavbe. Statična sanacija kamnitih zidov in novo ostrežje s sobami sta omogočila nastanitvene kapacitete turistični kmetiji. Skrbno oblikovani skupni prostori pritličja ponujajo domače vzdušje vsem obiskovalcem. V novem podstrešju so v dveh nivojih urejene sobe, ki s skrbno premišljenimi sodobnimi intervencijami prostore odpirajo na čelnih straneh hiše. Streha, kot edinstveni element naše tradicionalne arhitekture, tako ostaja nedotaknjena enotna površina, z leseno kritino se povezuje s širšim grajenim kontekstom domačije in s kulturno krajino Jezerskega.

Šenkova domačija je po prenovi postala pomemben del turistične ponudbe Jezerskega, s prepoznavnostjo svoje skrbne prenove in trajnostne naravnosti privablja goste iz Slovenije in iz tujine. Gosti ljudi, ki iščejo mir in toplino, cenijo kulturno izročilo in ambiente stoletne tradicije. S svojimi programi koristi in spodbuja proizvodnjo lokalnih produktov, kot so mleko, sir, mesnine in kruh. Je tudi pomemben zaposlovalec, saj je v njej bilo v letu 2022 zaposlenih deset ljudi, ki prihajajo iz lokalnega okolja.

Pri projektu prenove so bili upoštevani tudi vsi ključni trajnostni vidiki – kulturološki vidik, ekološki vidik, socialni in ekonomski vidik. Kmetija z dušo, kjer je vse grajeno z naravnimi materiali, je polna lepih spominov in občutljivih detajlov, s katerimi se je skrbno pristopalo k obstoječi substanci.

V letih se je nabralo veliko zgodb

Društvo GRS Jezersko je ob praznovanju 30-letnice delovanja kot uvod v jesensko slovesnost ob jubileju povabilo v dvorano Korotan na ogled dokumentarnega filma o domačih gorskih reševalcih, pod katerega se podpisuje Milan Šenk, ter na odprtje razstave, ki je gledalca predvsem kronološko in s pomočjo fotografij popeljala skozi tri desetletja delovanja jezerskih gorskih reševalcev. Tako film kot razstava sta bila posvečena preminulim – Luki Karničarju in Radu Markiču, pa tudi Andreju Karničarju, Danetu Jagodincu, Jožetu Žvoklju, Darji Eržen in Davu Karničarju. V tridesetih letih se je zgodilo marsikaj, nabralo se je kar nekaj »štorig«, je povedal župan Andrej Karničar, potem pa besedo predal ustvarjalcu filma. Milan Šenk je predstavil polurni dokumentarec, ki je nastajal dobrega pol leta, sam pa je bil tokrat v vlogi avtorja, režiserja in snemalca.

Alenka Brun

Film in odprtje razstave sta v dvorano Korotan in medgeneracijski prostor, ki je razstavo gostil do konca avgusta, privabila lepo število ljudi. / Foto: Alenka Brun

Šenkova hiša / Foto: Primož Šenk

Ker je spomeniško zaščiten, je vsa prenova potekala v sodelovanju z zavodom za varstvo kulturne dediščine, s konservatoriko Sašo Rošker, ki je gotovo zaslužna za avtentično pričevalnost obstoječega. Projekt prenove izkazuje zavest in zaupanje v načela trajnostne gradnje, hkrati pa kaže, da je mogoče prav na tak način morda najlepše odpreti tisto, kar nam je blizu in pri srcu, ter to deliti z drugimi. Pri tem dolgotrajnem, a premišljenem procesu pa gre gotovo največ zaslug za uspeli projekt Poloni in Drejcu, lastnikoma, ki skrbita za življenje in ohranjanje duše tega kompleksa. Na tak način najbolje ozaveščata o pomenu trajnostne gradnje ter širita ljubezen do našega prostora, kulturne krajine in dediščine v njej tudi v širšem slovenskem prostoru.

Stenski koledar Jezersko 2023

Polepšajte svoj dom z motivi Jezerskega, z njim pa lahko razveselite tudi svoje sorodnike in prijatelje. Tokratna izdaja stenskega koledarja bo obarvana z motivi jezerskih običajev, za več informacij pa se obrnite na TIC Jezersko. A. B.

Tokratna izdaja stenskega koledarja bo prikazovala jezerske običaje. Teh je kar nekaj. Na fotografiji: Stare korenine / Foto: Primož Šenk

Moj tekaški vrhunec letošnjega leta

V sredini septembra sem se v italijanski Veroni udeležil evropskega prvenstva v ultramaratonem teku na 24 ur, ki je ob petdeset in sto kilometrih ter dolgem trail teku ena od uradnih disciplin ultramaratona pod okriljem svetovne ultramaratonske organizacije (IUA).

ANDREJ TEPINA

Taka tekma poteka običajno v ena- do dvakilometrskem krogu, cilj pa je v 24 urah preteči čim več krogov oz. čim daljšo razdaljo. V Veroni je bil krog dolg 1525 metrov, od tega 400 metrov po tartanu manjšega stadiona v središču mesta, preostalo pa po asfaltu bližnjih ulic. Krog je potekal skoraj povsem po ravnini oz. je imel cca 1,5 metra višinskega vzpona in spusta. Nastopilo je 120 ultramaratoncev in 93 ultramaratonk iz več kot 20 držav. Ko sem v preteklosti znancem opisoval potek take tekme, so skoraj vsi praviloma zavijali z očmi predvsem zaradi pomislekov o neskončnem dolgočasju, ki naj bi ga tak tek prinašal. V resnici ga sam doživljam povsem nasprotno, saj je na progi vedno dovolj tekmovalcev, s katerimi se lahko v posameznih obdobjih pogovarjaš, v startno-ciljnem prostoru, ki ga prečkaš vsakih pet do petnajst minut, pa je običajno ves čas živahno, velikokrat je prisotna tudi živa glasba. Tudi logistična pomoč je enostavna in jo imaš praktično ves čas na voljo, česar pri tekih, kjer prečkaš podobne razdalje med posameznimi kraji, ni možno pričakovati.

Na to tekmo, ki sem se je udeležil kot član slovenske ultramaratonske reprezentance, sem se pripravljaj od sredine aprila in je predstavljala moj tekaški vrhunec leta 2022. V ekipi nas je bilo pet tekmovalcev in dve tekmovalki ter sedem spremljevalcev. Na relativno kratko pot smo se odpravili v četrtek dopoldan in po približno štirih urah vožnje iz Ljubljane prispeli v hotel, ki je bil le nekaj kilometrov oddaljen od prizorišča tekmovanja. V petek popoldan smo se udeležili lepe uvodne slovesnosti, potem pa pripravili še zadnje podrobnosti ter zgodaj odšli k počitku.

VREMENSKE RAZMERE PRAVZAPRAV IDEALNE

Sobotno jutro je bilo prvo deževno jutro od našega prihoda v Verono, čeprav je bila predhodna napoved ves čas precej bolj neugodna kot dejansko vreme. To jutro pa je bilo z radarskih posnetkov in iz sveže prognoze že moč razbrati, da bo vreme zelo ugodno za tako tekmo. Ob začetku tekme, ki je bil ob 10. uri, je namreč kake tri ure zmerno deževalo, kar je super nadomestilo vročino in celo prijetno shladilo ozračje na idealnih 17 stopinj, potem pa je bilo do konca tekme povsem suho. Razen nekoliko hladnejše

noči, ki vseeno ni bila prehladna, so bile vremenske razmere pravzaprav idealne za tako tekmo.

Prvič do sedaj sem se udeležil tako množičnega krožnega teka, a se je več kot dvestočlanska skupina v nekaj minutah raztegnila in ni bila nobena težava teči v načrtovanem tempu. Sam sem imel cilj odteči osebni rekord, ki je od aprila tega leta znašal 230 kilometrov, kar mi je uspelo v Kopru. Vedel sem, da je za moje sposobnosti to zelo dober rezultat, ki ga bo težko preseči, a sem se tudi zavedal, da sem na tekmo dobro pripravljen. Skupaj z reprezentančnimi kolegi smo si zaželeli srečno in pogumno startati.

Po startu sem hitro ujel načrtovani ritem, in sicer zmernih 5:40 na kilometer, ter začel uživati v tekmi. Od začetka sem predvsem spremljal tek in prehitavanja prvega favorita Aleksandra Sorokina iz Latvije. Lani je po približno 30 letih popravil svetovni rekord, ki je prej znašal 303 kilometre. Na tej tekmi pa je bil njegov cilj s 310 kilometrov dvigniti mejo na 200 milj, kar je nekaj manj kot 322 kilometrov.

PRVA KRIZA

Do osme ure teka je ta potekal relativno mirno, potem pa je nastopila prva kriza, in sicer so bile noge nekoliko bolj utrujene, kot sem pričakoval za to obdobje, tempo pa je začel popuščati. Glede na izkušnje sem se zavedal, da je precej pre zgodaj, da bi lahko kaj bistveno upočasnjeval hitrost teka, zato sem se nekoliko na silo prisilil v tek z enakim oz. še nekoliko hitrejšim tempom. Po kakšnih 20 minutah trpljenja je glava oz. razum popustil in bolečina je izzvenela, na kar sem po tihem upal. Tako sem lahko nadaljeval v podobnem tempu, brez hudih muk, povsem zmerno utrujen. Ves čas smo se s kolegi iz reprezentance spodbujali, a sta obe dekleti žal morali odstopiti zaradi težav z mišicami. Sam sem spregovoril še kakšno besedo s sotekmovalci, večinoma

Na progi / Foto: arhiv AKUS

Skupinska fotografija slovenske ekipe / Foto: arhiv AKUS

pa tekel »v svojem svetu« – v posameznih obdobjih s poslušanjem glasbe ali pa tudi le lastnih misli.

PO DESETIH URAH TEKA

Ves čas so bili na naši okrepčevalnici vsaj trije spremljevalci, ki so nam podajali prej pripravljeno hrano, pijačo ali obleke ter res dobro poskrbeli za nas. Tako smo lahko le tekli in se ukvarjali s seboj. Po desetih urah teka se je znočilo, a je odlična razsvetljava to praktično zakrila, zato tega niti nisem takoj zavestno opazil. Vseeno se je malo shladilo, tako sem se nekoliko bolj oblekel in nadaljeval. Res je bilo super opazovati sotekmovalce, nekatere res neverjetne atletinje in atlete, ki so me prehitevali in še bili vedno videti povsem sveže. Tudi sam sem se v tem delu počutil dobro, kar sta vseeno nekoliko motila precej pogosto opozarjanje želodca in žulj na levem stopalu. Ko se je ta po 15 urah teka predril, sem se nekoliko prestrašil, saj po predrtem žulju še nisem tekkel tako dolgo, kot je sledilo. Stopalo me je ob ostrem levem zavoju na progi precej zabolelo, k sreči pa je bil tak zavoj le eden, drugi so bili desni. Tako sem stisnil zobe in se sam pri sebi nasmehnil. Na taki tekmi namreč vedno pride do kakšne nevšečnosti, tako dolgega teka brez posebnih težav pač skoraj nikoli ne moreš pričakovati.

Tokrat je bil torej na vrsti deveturni tek s predrtim žuljem čez pol stopala. Čez kake pol ure sem ugotovil, da če nekoliko zašepam v levem zavoju, s tem precej manj obremenim poškodovani del in ublažim bolečino, kar me je tako navdušilo, da sem preostanek bolečine ponotranjil in je nisem več občutil kot nadležne.

KO SE JE ZDANILO

Po približno 19 urah in pol teka, ko se je počasi začelo daniti, je nastopila večja utrujenost – tako mišična kot povsem telesna, saj je telo najbrž pogrešalo spanec. S tem je nastopil tudi blažji glavobol in želodčne težave. Vedel sem, da je to sedaj kriza, ki bo najbrž vsaj delno trajala do koca tekme. Tempo je precej upadel. Ponovno sem se poskušal prisiliti teči hitreje, a ni šlo tako gladko. Po kakem hitrejšem krogu se je občutek bolečine v mišicah stopnjeval in bližal možnosti pojava krčev. Tako sem posamezen del kroga občasno prehodil, a sem po kakšnih treh takih odcepih ponovno vztrajal v teku. Sicer precej počasnem, od 6:30–7:30 na kilometer, a vseeno. Kilo-

metri so se solidno seštevali in kaki dve uri pred koncem sem si preračunal, da bom nekje na meji zelenega cilja.

SOROKINU JE USPEL VELIKI MET

Ob koncu take tekme običajno sledi zaključek v evforiji. Ta je bila tokrat najbrž zaradi velikega števila tekmovalcev – saj je šlo pri vseh za glavno tekmo sezone, ki smo ji namenili veliko časa – največja, kar sem jih doživel. Vzdušje v zadnje pol ure je bilo zares neverjetno. Praktično vsi tekmovalci smo tekli v »dveh prestavah« višje kot prej. Medsebojno smo se spodbujali, se pogovarjali in si čestitali. Od napovedovalca sem izvedel, da bo Sorokinu uspelo postaviti svetovni rekord, kolegu Luki Videtiču pa slovenski državni rekord, že drugič v tem letu. V zadnjem krogu smo prejeli tablico s svojo številko, in ko je pok pištole označil konec tekme oz. 24 ur, smo tablico odložili na mestu, do koder smo pritekli. Ti zaključki so običajno precej čustveni in tudi tokrat sem lahko na obrazih opazil veliko solz sreče in tudi razočaranja. Čeprav utrujen in lačen ter nepre-

Na progi je vedno dovolj tekmovalcev, s katerimi se lahko v posameznih obdobjih pogovarjaš, v startno-ciljnem prostoru, ki ga prečkaš vsakih pet do petnajst minut, pa je običajno ves čas živahno, velikokrat je prisotna tudi živa glasba.

span z »razritimi« stopali – med kolegi v podobnem stanju in videzu – sem se zavedel, da je to edino mesto in družba na tem planetu, kjer sem si ta trenutek želel biti. Ob tem se lepo zahvaljujem Občini Jezersko in Šenkovi domačiji, da sta mi pomagali pri pripravi na to tekmo in udeležbi na njej.

Sam sem pretekel 232,472 km, kar je zadostovalo za 41. mesto. Luka Videtič, ki je bil na 10. mestu, je postavil nov državni rekord z 264,956 km, Sorokin pa svetovni rekord s 319,614 km. Ekipno smo med 20 reprezentancami osvojili 13. mesto. Tu se za rezultat šteje seštevek dolžin najboljših treh članov ekipe. Ob meni in Videtiču je za Slovenijo Luka Trtnik pretekel 203,487 km, Ivanovič in Abdakovič pa po 151,122 km.

POGREBNIK ~ 041 624 685

Iz šolskih klopi

PO TREH LETIH ZOPET SKUPAJ V SNOVIKU

V torek, 16. 8., smo se končno spet odpravili v Snovik.

Ko smo prispeli, smo se pripravili in odhiteli na bazen. V notranjih bazenih je bilo zelo vroče, v zunanjih pa mrzlo. Bili so trije tobogani, po katerih smo se spuščali. Potem smo odšli v restavracijo na slastno kosilo. Po kosilu smo se lahko še do 17.00 kopali, potem pa smo se v garderobi preoblekli in se odpeljali na Jezersko.

Ta dan mi je bil zelo všeč. **Tonja**

KAJ TI JE BILO NAJBOLJ VŠEČ NA TVOJ PRVI ŠOLSKI DAN?

Lučka: Prvič sem šla v šolo. Za prvi šolski dan sta prišla ata in mama. Dobili smo dežnike, rutke in kape.

Eva: Prišli so prijatelji. Všeč mi je bilo, ko smo prišli v razred.

Nejc: Dobili smo rutke in kape.

Manca: Dobila sem rutko.

Gabrijel: Z gospo smo prebrali pravljico.

Veronika: Poslušali smo pravljico o levčku.

Miha: Dobil sem rutko.

Lili: Pravljica.

Jurij: Ko smo jedli.

Lana: Všeč mi je bilo, ker sta me mami in oči pripeljala.

Martin: Da sem se lahko igral s prijatelji.

V Snoviku / Foto: arhiv OŠ Jezersko

ŠOLA V NARAVI

V ponedeljek, 12. 9., smo se petošolci z avtobusom odpeljali v šolo v naravi v Savudrijo. Ko smo prispeli, smo se razporedili po hiškah. Nato smo odšli na kosilo. Po kosilu smo se razdeli v plavalne skupine. Jaz sem bila v najboljši. Po plavanju smo imeli športne igre. Lahko smo igrali odbojko, košarko, nogomet in lahko smo hodili po vrvi. Potem smo šli na večerjo. Po večerji smo imeli vsak dan nekaj novega – gledali smo košarko, imeli smo modno revijo, kulturni večer, nočni pohod. Vsako jutro smo odšli na tek do morja. Po zajtrku smo imeli učno uro. Odšli smo na obalo in reševali učne liste. Po učni uri in po kosilu smo imeli plavanje. Zadnji dan, v petek, smo imeli preizkus plavanja. Osvojila sem srebrnega delfina.

Maskota palček Snoviček, ki jo lahko srečate v Snoviku / Foto: Alenka Brun

V šoli v naravi smo veliko plavali in tudi zabavali. Bilo mi je zelo všeč. **Staša**

JESENSKI POHOD

V sredo, 14. 9., smo imeli športni dan. Odšli smo na Ovčjo koč.

Zbrali smo se pred šolo in odšli na pot. Najprej smo šli mimo kmetije Mlinar. Pot smo nadaljevali po ozki gozdni poti. Videli smo veliko rumeno gobo. Ko smo prišli do table, smo se orientirali z zemljevidom in kompasom. Kmalu smo prišli do Maksove koč. Malo smo popili in odšli naprej. Pot do Ovčje koč je bila še kar dolga. Med potjo smo videli velike stene. Pri Ovčji koči smo pomalicali in se malo poigrali.

Na poti nazaj smo se ustavili na razgledni točki Mali vrh. Uspešno smo prišli do šole. **Zoja in Urban**

Prvi šolski dan / Foto: arhiv OŠ Jezersko

Gasilska počitniška delavnica

Kot vsako leto smo tudi letos gasilci organizirali počitniško delavnico za otroke. Sprva nam je zagodlo slabo vreme, zato smo počitniško delavnico prestavili in jo izvedli na sicer ne tako vroč, a vseeno odličen petek, 19. avgusta, ob 13. uri. Pred gasilskim domom se je zbralo kar nekaj otrok, od najmlajših pa do malo starej-

ših. Tema letošnje gasilske delavnice je bila požar nevarnih snovi. Otroke smo z gasilskimi vozili prepeljali na športno igrišče, kjer smo mentorji zakurili ogenj iz nevarnih snovi in kasneje otroke podučili o ravnanju in gašenju takšnih požarov. Tudi vsak posameznik se je lahko preizkusil v gašenju. Da pa ne bi bili najmlajši prikrajšani, smo v nadaljevanju pripravili gasilsko-športne vodne igre. Kljub hladnemu vremenu so se vodne igre prelevile v smeh in veselje, saj nikakor nismo mogli zaključiti. Otroci so si ob zaključku delavnice povrnili moč z ravno prav hladnim sladoledom. Otrokom je bila delavnica všeč, saj veselja niso mogli skriti. Dejali so, da je bilo kratko, a sladko. Organizatorji počitniške delavnice pa se zahvaljujemo vsem, ki so pomagali pri izvedbi delavnice. Se vidimo prihodnje leto. **Špela Frantar, mentorica, foto: arhiv društva**

Turnir na športnem igrišču na Jezerskem

Kegljači na asfaltu in ledu 8. oktobra načrtujejo turnir na športnem igrišču na Jezerskem: ob 10. uri bo otroško tekmovanje v metu na številke, ob 13. uri pa turnir za odrasle. Pričakujejo več kot osem ekip. Otroke vabijo, da se jim pridružijo na tekmovanju, odrasli pa pridite navijat. Veseli bodo tudi vsakega novega člana. Zato vabijo še, da se jim pridružite ob sredah in nedeljah na športnem igrišču ob 19. uri. **Aleš Petek**

Novo šolsko leto

BESEDILO IN FOTO: **URŠKA FURLAN, VZGOJITELJICA**

Čeprav je vrtec poleti odprt, tudi za nas novo šolsko leto pomeni nov začetek. Kar nekaj otrok se je poslovilo od vrtca in prestopilo prag šole – starejše Račke so šle med najmlajše šolarje. S tem so naredili prostor za najstarejše Žabice, ki so odšle nadstropje višje med Račke. In tako smo lahko medse sprejeli nove, najmlajše otroke, ki so se pridružili Žabicam in se v teh dneh privajajo na bivanje v vrtcu. Veseli nas, da je na Jezerskem toliko otrok, da sta obe vrtčevski skupini zapolnjeni.

V skupini Žabice smo tako na novo za zdaj sprejeli pet otrok, dva dečka pa se nam bosta pridružila v prihodnjih mesecih. Uvajanje gre po pričakovanjih, otroci se počasi navajajo na življenje v vrtcu. Občasno še obrišemo kakšno solzico, tolaženje pa gre dobro od rok tudi starejšim in izkušenejšim malčkom. Vsi skupaj se trudimo, da bi se v skupini dobro počutili

in da otroci ne bi preveč pogrešali staršev. V igralnici si tako skupaj ogledujemo knjige, otroci radi posežejo po kockah, avtomobilčkih in dojenčkih. Pričeli smo tudi že ustvarjati – barvati, tiskati, risati in striči. Naše umetnije bodo svoje mesto našle v garderobi in po različnih kottičkih igralnice. Najnovejša pridobitev pa so novi poganjalci, ki so se jih razveselili tako mlajši kot tudi starejši vrtčevski otroci. Tako smo nekaj najmanjših poganjalcev obdržali kar v igralnici, drugi pa so namenjeni uporabi na prostem in popestrijo zadrževanje na vrtčevskem igrišču.

Upamo, da nas čaka lepa jesen, ki bo omogočala čim več sprehodov in gibanja na prostem.

Kordež

☎ 031 / 652 - 608

LESNA BIOMASA

- 🔌 izdelava lesnih sekancev
- 🔌 prodaja lesnih sekancev
- 🔌 odkup lesnih sekancev

- 🔌 transport biomase
- 🔌 urejanje lokacij po sečnji
- 🔌 zbiranje in odkup vejic

ODKUP CELULOZNEGA IN POŠKODOVANEGA LESA
ZA IZDELAVO SEKANCEV

KORDEŽ D.O.O. - VISOČKA 124, VIŠKOVO

Poletne dejavnosti društva upokojencev

Člani društva upokojencev smo bili aktivni tudi v poletnih mesecih. Z dejavnostmi dokazujemo, da se ne damo. To pa zato, ker se zavedamo, da le tako pridobivamo in vzdržujemo vsestransko kondicijo.

ANICA JAKOPIČ

Vsako sredo smo imeli telovadbo s pohodi. Le zadnja dva tedna v avgustu smo si vzeli malo počitnic. Telovadba je vedno potekala pod vodstvom naše fizioterapevtke Mateje. Če pa Mateje slučajno ni bilo, je prevzel vodenje Tine ali pa kdo izmed udeležencev. Telovadba nikoli ni odpadla. Po njej pa je vedno sledil pohod po naši bližnji ali malo širši okolici: Planšarsko jezero, Mlinarjeva peč, na Ancelnovo obisk Plaznikove Helene in Nika, Žmitkova kmetija in Stara cerkev ... Pohod običajno zaključimo na kavici ob Jezeru ali v Kočni. Uvedli smo tudi lepo navado, ko na kratko praznujemo rojstne dneve pohodnikov na koncu pohoda.

NA IZLET ČEZ MEJO

Naša radost pa so naši izleti, ki so zelo obiskani. Septembra smo se tako podali v Avstrijo, in sicer v deželo Koroško, ki je bila nekoč slovenska. Čez Jezerski vrh smo se spustili v Železno Kaplo, ki jo Jezerjani dobro poznamo, saj smo včasih radi hodili v Kaplo po nakupih, imeli pa smo in še imamo tam prijatelje. Vso pot nam ja naša vodička Andreja pripovedovala zanimivosti krajev, ki smo jih opazovali skozi okna. Lepota Koroške z njenimi znamenitostmi nas je zares navduševala. Naš prvi postanek je bil na Gosposvetskem polju. Najprej smo si ogledali vojvodski prestol, kjer so naši predniki – karantanski Slovenci – volili svoje kneze. Obred je bil neka posebnega, saj so se mnogi vladarji zgledovali po njem. Od vojvodskega prestola smo se odpravili k cerkvi Gospe Svete, posvečeni Marijinemu vnebovzetju, ki ima zelo bogato zgodovino. Po zasluženi malici pa smo nadaljevali proti Celovcu, glavnemu mestu avstrijske Koroške. Mesto je bilo v zgodovini pretežno slovensko. S plebiscitom je pripadlo Avstriji. Mesto je močno povezano s Slovenijo, saj imajo koroški Slovenci tu vse svoje osrednje organizacije. Ogledali smo si ga peš. Je zgodovinsko

Izletov se upokojenci izjemno radi udeležujejo, vendar je izjemno živa tudi kulturna dejavnost, kar je letos z občinskimi priznanji prepoznala tudi občina. Na fotografiji so članice ljudskih pevk, ki so nastopile na letošnjem Ovčarksem balu. / Foto: Alenka Brun

in kulturno središče Koroške. Ustavili smo se ob kipu kamnatega ribiča, simbola slovenstva na Koroškem, in skulpturi zmaja iz bližnjega Vrbskega jezera. Po ogledu mesta smo se odpravili v največjo sodobno znamenitost Celovca: Minimumus. Za ogled tega »sveta v malem« bi potrebovali ves dan. Sledil je odhod domov. Vračali smo se skozi karavanški tunel, v Podbrezjah pa smo se v domači gostili Slavka ustavili še na večerji. Okoli devete zvečer smo se vrnili na Jezersko.

KULTURNO ZELO AKTIVNI

Ljudske pevke in recitatorke so sodelovale v kulturnem programu ob pohodu k partizanski bolnici Krtina, pevke so zapele na tradicionalnem Ovčarksem balu. Da je kulturna dejavnost v našem društvu zelo prepoznavna, je ugotovila tudi naša občina in dve članici nagradila za dolgoletno kulturno aktivnost z zlato plaketo Občine Jezersko.

Gasilski izlet

Tudi letošnje leto smo se člani in podporniki Prostovoljnega gasilskega društva Jezersko odpravili na strokovno ekskurzijo. Z avtobusom smo se odpeljali na slovensko Obalo, kjer smo si ogledali Luko Koper. Poklicna gasilska enota Luke Koper nam je opisala svoje delovanje in opremljenost. Z velikim zanimanjem smo prisluhnili predstavitvi njihovega največjega in najnovejšega vozila. To veliko vozilo je namenjeno gašenju na industrijskih območjih. Na strehi vozila ima posebno teleskopsko roko in na koncu prebijalno konico, s katero lahko prebije pločevino ladijskega zabojnika in pogasi požar v njem. Po končanem ogledu je sledilo kosilo. Ko smo se dobro podprli, smo še izkoristili priložnost ter skočili do morja in se ohladili v njem, nato pa smo se odpeljali na Jezersko. Ožbolt Plaznik, predsednik PGD Jezersko, foto: PGD Jezersko

Dinamična življenjska pot

Franc Ekar se je rodil 17. oktobra 1942 v Preddvoru. Ekarjeva družina je v času vojne živela v skromnosti in vsakodnevni negotovosti.

JANEZ KUCHAR

Oktobra bo Franc Ekar praznoval 80 let delovnega in ustvarjalnega obdobja tudi med lovci in lovsko društveno organizacijo. Leta 1978 je opravil lovski državni izpit in postal član Lovske družine (LD) Jezersko. Ob tem pa je bil že v prvem letu članstva v LD izvoljen za tajnika LD, leta 1993 pa je bil izvoljen za starešino LD.

Kar precej doživetij Ekarja veže na Jezersko. Leta 1993 je dal pobudo za organiziranje poletnega vseslovenskega lovskega veleslaloma na Skutinem ledeniku za Pokal kristalnega gamsa. Uspešno so organizirali 26 tekmovanj, ki se jih je udeležilo skoraj dva tisoč lovcev iz Slovenije, nekaj tudi iz avstrijske Koroške. Leta 2007 so zgradili nov Lovski dom na Jezerskem, blagoslovil ga je ljubljanski nadškof metropolit Alojzij Uran. Na pobudo domačinov je poskrbel, da se je v kapeli Sv. Hubert na Spodnjem Jezerskem leta 1994 opravila in brala lovska sv. maša, kar je bil v samostojni državi Sloveniji prvi primer.

Življenjska pot Franca Ekarja se je strmo in dinamično vzpenjala. Konec petdesetih let prejšnjega stoletja je postal alpinist in gorski reševalec. Po več kot 50-letnem obdobju se je zapisal s strani komisije za alpinizem PZS med legende slovenskega alpinizma. Danes je sicer veteran, a še vedno med alpinisti, gorskimi reševalci, gorskimi vodniki in učitelji smučanja. Pustil je neizbrisne sledi v slovenskem planinstvu. Bil je pobudnik in vodja izgradnje Kranjske koč na Ledinah, po stoletju priprav na izgradnjo slovenskega planinskega muzeja pa so v času njegovega predsednikovanja Planinski zvezi Slovenije v Mojstrani zgradili Slovenski planinski muzej.

V letu 1961 je bil v ekipi traserjev in pohodnikov Gorenjske planinske poti in tudi pripravil vodnik po tej poti.

V Preddvoru je celo županoval, in sicer med leti 2002 in 2006. V tem času so v občini sprejeli odlok o zaščiti kulturnih spomenikov z dodelitvijo statusa lokalnega pomena. Vrsto let je bil aktiven dopisnik za glasila Svobodna beseda, revijo Lovec in Planinski vestnik ter je zaslužen, da se je izdalo in natisnilo kar nekaj društvenih kronik in ostalih knjižnih del. Objavljal in pisal je tudi za tuje časopise.

Med drugim je bil izvoljen na pomembne funkcije v Planinski zvezi Slovenije. Bil je njen predsednik pa predsednik NO PZS, podpredsednik Olimpijskega komiteja Slovenije, predsednik odbora Šport za vse OKS, član v Fundaciji za šport, član strokovnega odbora za šport MŠSZ RS. Tudi v organih ZB je bil član NO, IO. Kot gorskega reševalca pa so Franca Ekarja zapisali med pionirje, pobudnike in pospeševalce sodobnega helikopterskega reševanja. Čeprav je bil udeležen v helikopterski nesreči, je preživel in sodelovanje z GRS še naprej nadaljeval. Bil je tudi uspešen vodstveni gospodarstvenik z vedno s pozitivnim poslovanjem, brez odpuščanja delavcev. Bil je član uprave in direktor komercialnega sektorja Gorenjskega tiska, direktor nekdanj uspešnega Gorenjskega sejma, kjer je zgradil sodobno razstavišče z drsališčem, ki je bilo kot druga sejem-

Franc Ekar / Foto: osebni arhiv

ska lokacija v Sloveniji za Ljubljano sprejeto v UFI, v mednarodno združenje sejmov. Čeprav s pozitivno bilanco, brez zadolževanja in kreditov, z deponiranimi sredstvi za izgradnjo nove hale se je po odhodu Ekarja v pokoj v Kranju odločilo, da se sejemska dejavnost v Kranju opusti.

V času slovenskega osamosvajanja je bil Franc Ekar vpoklican, da se je razstavišče Gorenjskega sejma prostorsko in varnostno organizirano, pripravilo ter uredilo za namene in potrebe zbirnega centra za TO. Posebna pozornost pa je bila na razstavišču namenjena varovanju deponije velikih količin utekočinjenega amonijaka za namene drsališč in hladilnega sistema, kajti ob morebitnem raketiranju in poškodovanju rezervoarjev amonijaka bi bilo s tem lahko ogroženo mesto. V času osamosvojitvene vojne je bil Ekar zadolžen tudi za planinske objekte PD Kranj na Krvavcu, Ledinah in Kališču, kajti med njimi je bilo v tem času s strani letalstva JLA zavetišče gorske reševalne službe PD Kranj na Krvavcu.

**Računovodske in knjigovodske storitve
Poslovno in davčno svetovanje**

Mlakarjeva ulica 76, 4208 Šenčur

Tel.: 04/279 10 00, faks: 04/279 10 30, www.sconto.si

Uspešna sezona 2021/2022

Kegljači na ledu in asfaltu smo s septembrom zaključili uspešno in zelo aktivno sezono 2021/2022.

ALEŠ PETEK

V pomladansko-poletnem delu smo bili zelo aktivni. V aprilu smo na igrišču organizirali otroško tekmovanje v metu na številke in turnir za odrasle. Med otroki sta največ točk zbrala pri dekletih Loti Babič in pri fantih Filip Babič. Popoldne pa se je odvijal še turnir za odrasle. Med osmimi ekipami je tretje mesto osvojila Jezerska ekipa v postavi Helena Plaznik, Neva Parte, Jože Lojen in Robert Ogrizek.

Mladinska ekipa je sodelovala na kar nekaj turnirjih, med njimi na Duo turnirju v Radentheinu ter v Celovcu, kjer so na koroškem mladinskem turnirju v kategoriji U19 osvojili 3. mesto, na podobnem tekmovanju v Rootendorfu pa so v kategoriji U16 naši mladinci zmagali.

Turnir Klopainersee / Foto: arhiv kegljačev

Uspešno osvojeno tretje mesto na pomladnem turnirju / Foto: arhiv kegljačev

Otroško tekmovanje / Foto: arhiv kegljačev

Jezerski kegljači so 15. maja letos sodelovali z dvema ekipama na turnirju v Klopeinerseeju. Med 18 ekipami so osvojili 6. in 7. mesto, konec avgusta pa so se udeležili tudi mednarodnega turnirja v Ratečah.

Ob zaključku poletne sezone smo na jezerskem igrišču organizirali tekmovanje dvojic. Med šestimi ekipami jezerskih kegljačev sta prvo mesto zasedla Tilen Tičar in Nejc Petek. Z oktobrom prehajamo v novo tekmovalno sezono in veselimo se, da bomo kmalu lahko kegljali na ledu in tudi letos sodelovali na državnem prvenstvu. Do zimskih dni pa ostajamo na asfaltu.

Športno društvo Jezersko (3. del)

Arhivski zapis ob 45-letnici društva, januar 1975. Rokopis ni podpisan, zbrala ga je Irma K. Šenk, ki predvideva, da je delo Andreja in Luke Karničarja.

IRMA K. ŠENK

S sistematičnim strokovnim delom, izpopolnjevanjem naših mladih alpskih smučarjev pod vodstvom trenerja Vinka Tepina, je uspelo klubu spraviti vrsto mladih v rang zvezno kategoriziranih tekmovalcev. Številni so si v zadnjih letih pridobili pravico starta celo na državnih prvenstvih – kar je za neko športno organizacijo največ, kar si želi. Tega uspeha pa se niti prav ne zavedamo – vsaj ne v taki meri, kot bi se morali.

V zadnjih letih so nastopali na državnih prvenstvih: Izidor Karničar, Marjan Tepina, Luka Karničar, Irma Karničar, Ika Bregar, Venček Parte, Lea Jakopič, Lidija Nahtigal, Davo Kar-

ničar. Kot člani državne reprezentance so nastopali v tujini: 1973 – Renata Bregar, 1974 – Venček Parte, 1975 – Davo Karničar. K vsem tem velikim uspehom je prav gotovo treba izreči posebno priznanje požrtvovalnemu trenerju Vinku Tepini.

Na žalost so zadnje sezone zelo skromne s snegom in zaradi tega ni bilo klubskih tekmovanj. Vsekakor je vedno izveden Majnikov veleslalom, ki čaka letos 25. izvedbo. Kot vsako leto bo tudi letos v počastitev krajevnega praznika dvoboj Železna Kapla – Jezersko za prehodni pokal Krajevne skupnosti Jezersko.

Vsem smučarskim delavcem in tekmovalcem ob 45-letnici najlepše čestitke! (**Konec**)

Vsaka izkušnja je zlata vredna

Postaja GRS Jezersko bo prepoznavna po športnih nastopih in uspešnih reševanjih ponesrečenih v gorah. (Luka Karničar)

MILAN ŠENK

Na enem od prvih sestankov je Luka izrekel stavek, za katerega takrat še nismo vedeli, da bo to vizija poslanstva naše postaje. Združil je naša tekmovanja v različnih športih in močno obvezo, da pridobimo vsa potrebna znanja in izkušnje na področju reševanja v gorah. Že na ustanovnem občnem zboru smo začutili, da so nas vodilni iz GRS Slovenije postavili v enakovreden položaj s postajami z večletno tradicijo. To smo si prislužili z dosežki na področju alpinizma, na smučarskih in tekaških tekmovanjih in pri reševanju ponesrečenih še pred ustanovitvijo naše postaje. Če vse skupaj strnemo, smo z ustanovitvijo samostojne postaje formalizirali naše gorsko življenje in željo, da svoje znanje in sposobnosti uporabimo za pomoč v gorah.

Kako preprosto je vse skupaj. Pa ni bilo ravno tako. Najprej je moral vsak posameznik dobro premisliti, kje je njegova pozicija v skupini, da bo lahko prispeval k napredku celotnega moštva. Imeli smo odlične pogoje, da si pridobimo čim več znanja in izkušenj.

Pri odločitvah, ki imajo dolgoročne posledice, sam potrebujem nekaj več časa. Prav zaradi tega sem izpit delal v drugi skupini, leto kasneje. K sami odločitvi je pripomogla tudi nesreča, ki se mi je zgodila v Bavarski smeri v severni steni Triglavu leta 1980. V zahvalo vsem re-

Vaja / Foto: arhiv GRS

ševalcem sem postal eden izmed njih. Veliko mi pomeni, da sem izpit opravil pri izkušenih »mačkih« (Jože Rožič, Jože Žvokelj, Tone Sazonov, Anton Kralj, Zvone Korenčan), najprej za gorskega reševalca, po treh letih še za inštruktorja gorskega reševanja.

Kdo je gorski reševalec? Miselni tok mi ponudi številne definicije z močnimi besedami, ki opisujejo lik človeka, ki pomaga ponesrečenim v gorah. Ampak kje je bistvo? Mogoče se skriva v dotiku s ponesrečenim, ki mora začititi človeka, ki ima srce, znanje in moč, da ga reši. Ali imamo te sposobnosti? Takrat še nisem bil povsem prepričan, sedaj vem, da to zmorem.

Vizija nas je gnala na različna tekmovanja po Sloveniji in v tujino. Redno smo se udeleževali tekem, ki so bile organizirane za člane GRS in tudi drugih na področju turnega smučanja, gorskih tekov, trailov ... Rad priganjam svoje telo, opazujem sotekmovalce, pazim na vsak korak, z močnim zavedanjem, da se tekma konča na cilju. Res je lep pogled z zmagovalnega odra na izmučene in nasmejane obraze, lepo se je veseliti številnih novih spoznanj. Velikokrat smo jezerski reševalci stali na stopničkih in ponosni smo, da to zmoremo. Vizija je zapisana v naših mislih in močno si želim, da mladi reševalci, ki prihajajo, ostanejo zvesti našim dosežkom.

Vsaka izkušnja je zlata vredna in dobro se zavedamo, kako pomembna je varnost in tudi to, da si jo povečujemo z znanjem, fizično pripravljenostjo in seveda izkušnjami na vajah in reševanjih. Namreč reševanje pomeni tekmo s časom in ovirami na poti do ponesrečenca, njegovo oskrbo in transport v dolino do zdravniške pomoči.

Leto 1997 nas je postavilo v objem nemoči in strmenja tja v daljavo, kjer ni odgovorov. Memorial Luke Karničarja in Rada Markiča nas tako zapelje na skupno pot obujanja spominov na naše prijatelje. Večkrat se ustavim na šolskem dvorišču, ob treh stebrih, ki sporočajo: Ne pozabi.

Ne GRZS niti društva nimajo natančno določeno, kako končati svojo aktivno pot reševalca. Razna priznanja nas sicer opominjajo, da smo veliko naredili in si zaslužimo, da malo odložimo. Ampak enkrat je treba tudi končati, kako in kdaj, se odloči vsak sam. Nimam rad povprečja, ampak le najboljše. Dobro vem, kakšne so norme vrhunskega reševalca. Moje telo ne sledi več fizičnim naporom, prišel je čas za počitek. Imam še nekaj nalog, ki me tudi veselijo in bodo v podporo našemu društvu tudi v prihodnje.

Imejte se radi, rešujte in tekmujte vrhunsko in seveda pri tem ne pozabite na lastno varnost, varnost moštva in ponesrečenca.

Trening / Foto: arhiv GRS

Pregled letošnje poletne turistične sezone

V letošnjo poletno turistično sezono smo zaradi pestrega dogajanja v svetu v zadnjih dveh letih vstopili precej previdno in morda celo nekoliko zadržano. A zdaj, ko je sezona za nami, lahko rečemo, da se je ta spet izkazala kot zelo pozitivna.

EKIPA TIC JEZERSKO,
FOTO: **ALENKA BRUN**

Pisarna TIC Jezersko je svoja vrata v novo poletno turistično sezono oprla že v mesecu maju, ko je bila za obiskovalce odprta le ob koncih tedna, od junija do konca avgusta pa smo bili obiskovalcem na voljo vse dni v tednu. V septembru je pisarna ostajala odprta ob koncih tedna, ves čas pa smo bili na voljo tudi po telefonu in elektronski pošti.

OBISK TIC-A IN ZASEDENOST NASTANITEV

Že na začetku turistične sezone smo začeli aktivno vzpostavljati sodelovanje s predstavniki sedme sile in jih nato večkrat med sezono ažurno obveščali o dogajanju na Jezerskem.

Skupaj je pisarno TIC-a do konca septembra obiskalo približno 1720 obiskovalcev, kar je dobrih 300 več kot lansko sezono. Med gosti je bilo to sezono spet manj Slovencev, opazili pa smo precejšen porast tujcev, med katerimi so prednjačili Nemci, Čehi, Nizozemci, Belgijci, Poljaki, Britanci, Italijani in Švicarji. Imeli smo tudi nekaj obiskovalcev iz

Združenih držav Amerike in Avstralije. Obiskovalci so pri nas večinoma iskali brezplačne materiale, glede informacij pa je bilo največ vprašanj povezanih s sprehajalnimi in pohodniškimi potmi, zemljevidi, pa tudi v zvezi s kolesarskimi potmi in kulinarčno ponudbo.

Z veseljem lahko povemo, da je bila letošnja sezona po številu nočitev rekordna, saj smo že do konca avgusta presegli lansko celoletno število nočitev, kar je razvidno tudi iz nakazil turistične takse. V primerjavi z letom 2018, ko je zasedenost nastanitvenih kapacitet na letni ravni znašala 15 odstotkov, letos do zdaj beležimo 24-odstotno zasedenost. Kot zanimivost lahko navedemo še, da je zasedenost nastanitvev v juliju in avgustu, ki sta že tako ali tako najbolj turistično živahna meseca, znašala kar 56 odstotkov.

PESTRO POLETNO DOGAJANJE

Medgeneracijski center je od sredine junija pa skoraj do konca julija gostil zanimivo razstavo o tihotapljenju čez Karavanke.

Tudi člani Turističnega društva so se res potrudili in pripravili pestro poletno

dogajanje – Jezersko štorijo. V naboru dogodkov, ki so potekali v juliju in avgustu, je vsak obiskovalec našel nekaj zase.

KUD Jezersko je v Jenkovi kasarni in Županovem kotu že tradicionalno pripravil igre Jezerske štorije, na Šenkovi domačiji je potekal prikaz predelave volne, v Ravenski Kočni so obiskovalci spoznavali potencial gozda na področju zdravja in dobrega počutja, udeležili so se soljenja ovc v planini, ob Planšarskem jezeru pa so vsako sredo popoldne lahko poskusili masovnek. Poleg tega smo zanje pripravili tudi voden pohod na Virnikov Grintovec, že tradicionalnemu vodenju po jezerskih naravnih in kulturnih znamenitostih pa smo letos kot novost dodali še voden pohod do lehnjakotvornega izvira, ki smo ga zaokrožili s pokušino domačih mlečnih izdelkov na kmetiji Spodnji Virnik.

Že tako pestro poletno dogajanje smo začinili še z več posamičnimi dogodki: KUD Jezersko je organiziral koncert, predstavitev knjige in pripovedovalsko-glasbeni večer, avgustovski sobotni večeri pa so bili rezervirani za filmske predstave. Ogleдали smo si tudi film o naši Češki koči, konec julija pa smo z odprtjem razstave in filmsko projekcijo počastili 30-letnico delovanja Gorske reševalne službe Jezersko.

Z velikim veseljem pa smo to poletje čakali tudi drugo nedeljo v avgustu, ko je po dveh letih premora potekal že 62. Ovčarski bal.

Z MISLIMI ŽE PRI ZIMSKI SEZONI

Čeprav se je poletna turistična sezona komaj dobro končala, pa smo že začeli priprave na zimsko sezono, za katero si želimo, da bi bila še uspešnejša kot lani. Vsekakor bomo veliko naporov vložili v razvoj dodatne ponudbe v zimskem času, potrudili pa se bomo, da bomo tudi v hladnejšem delu leta z različnimi promocijskimi aktivnostmi na Jezersko privabili več večdnevnihih gostov in tako pripomogli k boljši zasedenosti nastanitvenih kapacitet.

Cvetu gora eko marjetica

Cvet gora kot prvi ponudnik nastanitev na Jezerskem z okoljskim certifikatom Ecolabel

TANJA REBOLJ

Znak EU za okolje – poznamo ga pod imenom Ecolabel ali eko marjetica – je bil ustanovljen 23. marca 1992 in je priznan po vsej Evropi in po vsem svetu. Znak odlikuje proizvode oziroma storitve, ki zadovoljujejo visoke okoljske standarde ter visoka merila glede uporabnosti. V segmentu turističnih nastanitev znak prejmejo podjetja, ki izpolnjujejo merila evropske komisije ter ravnajo okolju bolj prijazno kot povprečne evropskih ponudnikov.

Tudi sama se že kar nekaj časa ukvarjam s tem, kako delovati bolj trajnostno

Tanja Rebolj / Foto: Primož Korošec

in okolju prijazno. Pa ne le zasebno, ampak tudi v okviru svojih nastanitev. In v Cvetu gora nam je v začetku letošnjega leta kot prvemu ponudniku nastanitev na Jezerskem uspelo pridobiti ta za nas zelo pomemben znak.

Okoljska marjetica zame in mojo ekipo pomeni veliko dodano vrednost, saj opažam, da vedno več gostov išče nastanitve s tovrstnimi certifikati. Poleg tega eko marjetica ni le potrditev za dobro delo v preteklosti, ampak pred-

vsem velika obveza, da v prihodnje raven svoje ponudbe nadgradimo ter delujemo okolju še bolj prijazno in odgovorno.

Naj še enkrat poudarim, kako pomembno je zavedanje o tem, da živimo v zelo ranljivem naravnem okolju, predvsem pa moramo že enkrat ozavestiti, da je Jezersko resnično biser med biseri. Prav zato je odgovornost vsakogar od nas, ki tukaj bivamo in delujemo, da to okolje ohranimo tudi za vse naslednje rodove.

Vili Planinka Michelinovo priporočilo

ALENKA BRUN

Michelin je najuglednejša in najprestižnejša znamka na področju gastronomskih vodnikov. Že več kot 120 let predstavlja najboljše kulinarčne zgodbe po vsem svetu. Letos je tretjič obiskal Slovenijo. Njegovi inšpektorji so tokrat podelili kar štiri nove zvezdice, tako da imamo sedaj v Sloveniji devet restavracij s po eno Michelinovo zvezdico in eno z dvema: ohranila ju je Hiša Franko s kuharsko mojstrico Ano Roš in njeno ekipo. Obenem je ohranila tudi Michelinovo zeleno zvezdico za trajnostno gastronomijo. Slednjo je skupaj letos prejelo šest, znak za izkušnjo z dobrim razmerjem med ceno in kakovostjo Bib Gourmand pa sedem slovenskih restavracij. Skupaj se je v tretjo izdajo Michelinovega vodnika Michelin Guide Slovenia 2022 tako uvrstilo 58 restavracij. Nekdanji Michelinov krožnik oziroma Michelin plate pa so nadomestili s t. i. priporočilom Michelin za leto 2022. Med 41 slovenskimi restavracijami, ki so prejele Michelinovo priporočilo, je

Blaž Derlink je priznanje, ki označuje Michelinovo priporočilo, prejel iz rok Maje Pak, direktorice Slovenske turistične organizacije. / Foto: Alenka Brun

tudi Vila Planinka, v kateri glavno kuhalnico vrti Blaž Derlink. To, da sta nedavno v Vili krajše medene tedne preživela tudi britanski politik Boris Johnson in njegova nova soproga Carrie, je le še

nadgradilo že sicer dober glas o butičnem hotelu na Jezerskem in še dodatno vzbudilo zanimanje tujcev; da je hrana res izvrstna, pa so ponovno potrdili tudi Michelinovi inšpektorji.

Poskrbi za svoj vid in svoje oči

Mi smo drugačni:

- ✓ **Brezplačni pregledi vida**
(ob nakupu očal ali menjavi stekel)
- ✓ **Strokovni**
- ✓ **Brez čakalnih vrst**
- ✓ **Za vse generacije**
- ✓ **Prijazni in ustrežjivi**

POKLIČI
064 198 171

OPTIKA CERKLJE
TRG DAVORINA JENKA 10, CERKLJE
www.optika-cerklje.si

**BREZPLAČEN
PREGLED
VIDA**

TRIADA D.C.O.O., POBREVŠKOVA ULICA 15, NOVO MESTO

30 let
ARMEX

Vas zanima najina zgodba Kako sva izbirala in izbrala čistilno napravo in kako se nama obrestuje "rudarjenje" vode z neba?

Dostopna je na povezavi
<https://go-to.si/najina-zgodba>
ali pa prek QR kode.

**NAJBOLJŠE PO UGODNI CENI
ČISTILNE NAPRAVE IN SISTEMI ZA DEŽEVNICO**

Čistilna naprava One2clean
Inovativna čistilna naprava nemške kakovosti, ki poskrbi za družinski proračun in okolje. Visok učinek čiščenja, v rezervoarju ni električnih komponent. Praznjenje le enkrat na tri leta, nizka poraba energije in minimalno vzdrževanje. Rezervoar je povozen.

**AKCIJA
PRITANITE SEBJE NAJLJUBŠI
1000 EUR**

Samooskrba s kompletnim sistemom za deževnico
Odločitev za zbiranje in uporabo deževnice pripomore k prihrankom v denarnici zaradi do 50 % nižjega računa za vodo na položnici. Rožice in zelenjadnice vam bodo zelo hvaležne, ker jim boste privoščili zalivanje z mehko deževnico brez klora. Izberite enega od kompletnih sistemov s filtri, črpalko in vsem pripadajočim.

Okrasni nadzemni rezervoarji
Poudarite videz terase z novim okrasnim zbiralnikom deževnice videza antične glinene amfore ali kateregoli drugega izmed 70 različnih oblik, barv in velikosti. Poleg varčevanja je ob uporabi zalivanja z deževnice treba upoštevati še, da pri tem opravilu naredimo še veliko koristnega za svoje zdravje.

www.cistilnenaprave-dezevnica.si

Armex Armature d.o.o., Ivančna Gorica,
info@armex-armature.si, tel.: 01 786 92 70, 051 652 192

